Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ 25. — (Ἔκδοσις : «Μὴ-με-λησμόνει»)

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 10.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . .	» 5,50	Ἑξάμηνος . »	» 6,50
Τρίμηνος . . .	» 3,—	Τρίμηνος . »	» 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος — *Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1918* — *Ἔτος 40ὸν.—Ἀριθ. 23*

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο. ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Χρειάζονται κομπρέσσες μὲ ζεστὸ νερό, εἶπε ὁ Δόναλδ, χωρὶς νὰ τρέμῃ πιὰ ἡ φωνή του. Εἶδα σὲ μιὰν ἄκρη ἕνα πήλινο τσουκάλι. Θὰ τὸ γεμίσουμε χιόνι καὶ θὰ τὸ βάλουμε στὴ φωτιά.

Αὐτὸ ἔγεινε πολὺ γρήγορα κι' ὁ Δάγκλας ἀνακουφίσθηκε ἀπὸ τοὺς πόνους μὲ τὶς ζεστὲς κομπρέσσες, ποῦ τοῦ ἔβαλε στὸ πόδι ὁ ἀδελφός του.

Τότ' ἑτοιμάσθηκαν γιὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Οἱ νεαροὶ ἐκδρομεῖς εἶχαν, δυστυχῶς, τὰ βαρειά τους ἐπανωφόρια κι' ὁ Παῦλος φοροῦσε μιὰ γούνα, ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσῃ ὁ στρατηγός.

Τὸ κρύο, μέσα στὸν πύργο, δὲν ἦταν τόσο δυνατό, ὅσο θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ, διότι ὁ ἄνεμος δὲν εἰσχωροῦσε πιὰ πουθενά. Εὐχαριστήθηκαν οἱ αὐτὸ τὰ παιδιά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐξετάσουν τὴν αἰτία, ποῦ τὴν ἤξεραν, θανησυχοῦσαν πολύ...

Ἐξάπλωσαν τὸν πληγωμένο Δάγκλας προσεκτικὰ σ' ἕνα κρῶμα ἀπὸ ἄχυρα καὶ τὸν σκέπασαν μὲ τὸ ἐπανωφόρι του.

Γιὰ νὰ μὴ σβύσῃ ἡ φωτιά, ὁ Δόναλδ κι' ὁ Παῦλος ἐσυμφώνησαν νὰ γρυπνοῦν, καθένας μὲ τὴ σειρά του, ἀπὸ δυὸ ὧρες. Ὁ Δάγκλας ἐζήτησε νὰ λάβῃ κι' αὐτὸς μέρος στὴ φύλαξι. Δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ βηματίσῃ ἀπάνω κάτω σὰν φρουρός, ἀφοῦ ἦταν βέβαιος ὅμως ὅτι θὰ ἔμενε ἄγρυπνος. Κι' οἱ σύντροφοί του ἀναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἐδείπνησαν ὅλοι, ὄχι τόσο ἀφθονα ὅσο εἶχαν γευματίσῃ, διότι ἔπρεπε νὰ φυλάξουν λίγα τρόφιμα καὶ γι' αὔριο,—καὶ ἡ νύκτα ἄρχισε. Ἔξω, τὰ μουγκρητὰ τοῦ ἀνέμου μολογοῦσαν ὅτι ἡ κακοκαιρία ἐξακολουθοῦσε ὅλη της τὴν ἔντασι.

Τί μακριὰ ἀτέλειωτη νύκτα!

Ὁ Δόναλδ, μιὰ στιγμὴ ποῦ νόμισε ὅτι ἐπλησίαζε πιὰ ἡ ἡμερώσι, θέλησε νὰ ἰδῇ τὸ ρολόγι του. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴν ὥρα. Πέρασε τότε στὸ ἄλλο δωμάτιο, ποῦ συγκοινωνοῦσε μὲ τὰ ἔξω. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ κὸ σκοτάδι ἦταν τὸ ἴδιο πυκνό.

— Τί ὑπναράς ποῦ εἶνε σήμερα ὁ ἥλιος! εἶπε. Ἂς εἶνε ὅμως· κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὅτι δὲν βιάζεται νὰ σηκωθῇ, μὲ τέτοιο βρωμόκαιρο ποῦ κάνει!

Ἀλλ' ἅμα ὁ Δόναλδ ἀνακάλυψε γιὰ ποιὰ αἰτία ἀργοῦσε τόσο νὰ ξημερώσῃ, ὤ! δὲν εἶχε πιὰ καθόλου ὄρεξι γι' ἀστεία!.. Τὸ ἄνοιγμα ἀπ' ὅπου εἶχαν μπῇ χθὲς στὸν Πύργο, ἦταν τώρα φραγμένο ἀπὸ ἕνα χιόνινο τοῖχο. Αὐτὸς ὁ τοῖχος ἐμπόδιζε νὰ μπαίνῃ κι' ὁ ἀέρας, ποῦ ἀκούγουνταν ὅμως τόσο κολά... Ὁλόγυρα στὰ ἐρείπια τὸ χιόνι, ποῦ ἔπεφτε ὅλη-νύκτα, εἶχε σωρευθῇ σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος. Τὰ τρία παιδιὰ εἶχαν ταφῇ ἐκεῖ-μέσα ζωντανά!

* * *

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ ἔκαμαν αὐτὴ τὴν φοβερὴ ἀνακάλυψι, ἔνόησαν πόσο κρίσιμη ἦταν ἡ θέσι τους. Ὡς τότε, τὴν περιπέτειά τους τὴν ἔπαιρναν μᾶλλον γιὰ διασκεδαστική, βέβαιοι ὅτι ἅμα ἔπαυε ἡ χιονοθύελλα, θὰ μποροῦσαν νὰ γυρίσουν στὴν Ἀργελή, ὅπου θὰ εὕρισκαν βοηθὸ γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸν Δάγκλας. Ἀλλὰ τώρα ἔβλεπαν, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατό. Γιὰ νὰ νοίξουν τρύπα, γιὰ νὰ σκάψουν δίοδο ἀπὸ πυκνὸ καὶ σκληρὸ ἐκεῖνο χιόνι καὶ νὰ βγοῦν ἔξω, θὰ χρειάζουνταν ὄχι πιὰ ὧρες, ἀλλὰ ἡμέρες. Ἔτσι ὁ Πύργος ἦταν τώρα μιὰ φυλακή,—μιὰ φυλακὴ ὅπου θὰ πέθαιναν τῆς πείνας, ἂν δὲν τοὺς ἤρχετο ἀπέξω βοήθεια.

Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ τοὺς ἔλθῃ ἡ βοήθεια αὐτή; Ποιὸς ἤξερε ποῦ νὰ τοὺς γυρέψῃ; Δὲν εἶχαν πῆ σὲ κανένα τί δρόμο θὰ παίρναν χθὲς τὸ πρωΐ κι' οὔτε ὁ καλλίτερος σκύλος δὲν θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τους, ὕστερα ἀπὸ τέτοια ἀνεμοζάλη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Ἡ νιφάδες τοὺς κτυποῦσαν κι' ὁ ἄνεμος...» (Σελ. 161, στ. α'.)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΙΝΝΑ ΚΑΙ ΓΑΡΙΔΑ (*)

Ἡ πίνν' ἀκίνητη, τυφλή,
Διπλὸ καυκὶ ποῦ ἀγοιγοκλεῖ,
Λέει σὲ γαρίδα:—«Στὸ βυθὸ
Δὲν ἔχω ἡ δύστυχη βοηθό,
Πίνν' ἀπὸ πείνα θὰ χαθῶ!..
—Νὰ βρῶ μανούλας ἀγκαλιὰ
Μέσ' στοῦ καυκιοῦ σου τὴ φωλιὰ
Μ' ἄφνεις, κι' ἔτσ' οἱ δυὸ μαζὶ
Μιὰ γιὰ τὴν ἄλλην νὰ ζῇ;
Γύρω περίγυρά σου ἐγὼ
Φαγάκι θὰ σοῦ κυνηγῶ
Κι' ὅπου τῆς θάλασσας θεριὰ
Θωρῶ,—καβούρα ἢ κωκοβιό,
Θὰ θὲ τσιμπῶ γιὰ νὰ σφαλῇς,
Μέσ' στὸ καυκί σου σὰν μὲ,
[κλῇς...»
Κι' ἔτσι ἀπὸ τότε μαζ' οἱ δυό,
Ξέγνοιαχτες, ζοῦνε στὰ νερὰ
Πάντα μὲ ἀγάπη καὶ χαρά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ἡ γαρίδα μὲ τὴν πίνναν ζοῦνε ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη πάντ' ἀχώριστες.

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ
(ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΘΡΥΛΛΟΣ)

Εἰς τὸν μέθυσο ἕνα πνεῦμα
Παρουσιάσθηκε κακό,
Καὶ τοῦ εἶπε: «Θὰ πεθάνῃς!
Τὴ ζωή σου ἐγὼ κρατῶ.

Μ' ἂν θελήσῃς, στὴ χαρίζω,—
Σοῦ τ' ὁρκίζομαι,—μὲ τρεῖς
Ὅρους, ποὺ θἀκούσῃς τώρα,
Κι' ἀποφάσισέ το εὐθύς.

Πιάσε, σφάξε τὸν γονεό σου,
Χτύπησε τὴν ἀδελφή,—
Καὶ (ὁ τρίτος, ἀπ' τοὺς ὅρους,)
Πιὲς ὅσο μπορεῖς κρασί.

—«Τὸν γονεό μου, ἐγὼ νὰ σφάξω;
Τί μοῦ λές! τὴν ἀδελφή
Τὴν καλή μου νὰ χτυπήσω;
Ὄχι! κάλλιο ἂς πιῶ κρασί!»

Πίνει. Καὶ 'στὴν ἀδελφή του
Πέφτει, ἀρχίζει τὸ δαρμό'
Τὴν ἀρίνει, τρέχει, ἁρπάζει
Καὶ σκοτώνει τὸν γονεό!

Ζάκυνθος, 1918

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ περασμένη Κυριακή, ἡ μεγάλη παίθουσα τῆς Σιναΐας Ἀκαδημίας,—ἕνα θαῦμα κομψότητος καὶ πλούτου,—ἀνοίχθηκε *πρώτη φορά* στὰ Γράμματα καὶ στὴς Τέχνες, ποὺ εἶνε κι' ὁ κροορισμός της. Ἐκεῖ-μέσα ἔγεινε ἡ ἐπίσημη ἀπονομὴ τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἀριστείου» στὸν κοσμογάπητο ποιητή μας Ἰωάννη Πολέμη. Ὁ Βασιλεύς, ὁ Πρωθυπουργός, οἱ Ὑπουργοί, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι κι' ὅλοι οἱ λόγιοι κι' οἱ καλλιτέχνες, παρευρέθηκαν στὴ σεμνὴ τελετή. Ὁ κ. Μπάμπης Ἄγγινος, ἀπὸ τοὺς πρώτους «ἀριστεῖς», εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ ἔκρινε, κατὰ τὸ νόμο, τὴ φιλολογικὴ παραγωγὴ τοῦ 1917 κ' ἐβράβευσε τὰ «Σπασμένα Μάρμαρα» τοῦ Πολέμη, ἀνέβηκε πρῶτος στὸ χρυσὸ βῆμα καὶ μίλησε ὡραιότατα γιὰ τὴ σημασία τῆς ἐθνικῆς Τέχνης καὶ Φιλολογίας, γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ Ἀριστείου καὶ εἰδικῶς γιὰ τὸ ἔργο τοῦ τιμωμένου ποιητοῦ. Κατόπιν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Δίγκας, σὰν ἀντιπρόσωπος τῆς Πολιτείας, ἐπλησίασε ἁπλῶς τὸ-βῆμα χωρὶς νὰ τἀναιβῇ,—σὰ νὰ ἤθελε μὲ τοῦτο νὰ φανερώσῃ, ὅτι στὸ ἕξῆς τὸ βῆμα τῆς Ἀκαδημίας θὰ εἶνε μόνο γι' Ἀκαδημαϊκούς,—κι' ἀπὸ τὴ θέσι ἐκείνη ἔκαμε μιὰ σύντομη, ἀλλὰ μεστὴ προσλαλιά, κι' ἔπειτα,—τί συγκινητικὴ στιγμή!—ἐνεχείρισε στὸν Πολέμη τὸ δίπλωμα τοῦ Ἀριστείου καὶ τοῦ πέρασε στὸ λαιμὸ τὸ λαμπρό του «διάσημο». Ἔτσι τιμημένος ὁ ποιητής, ἀνέβηκε—αὐτὸς ἀνέβηκε—στὸ βῆμα καὶ ἀπήγγειλε ἕνα θαυμάσιο ποίημά του, τὸν Ὕμνον τῆς Τέχνης. Ὁλόψυχα, ἀτελείωτα χειροκροτήματα τὸν ἐχαιρέτησαν καὶ στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος. Ἔπειτα ἐδέχθηκε τὰ θερμότατα συγχαρητήρια τοῦ Βασιλέως, τῶν ἐπισήμων, τῶν συναδέλφων του, τῶν θαυμαστῶν του, κ' ἐτελείωσε, τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, ἡ ἱστορικὴ τελετή, ἡ πρώτη-πρώτη αὐτοῦ τοῦ εἴδους, μὲ τὶς ὡραιότερες ἐντυπώσεις.

Σᾶς μίλησα ἄλλοτε γιὰ τὸ Ἐθνικὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν καὶ σᾶς εἶπα τὴν ἱστορία του καὶ τὴ σημασία του. Σήμερα θὰ σᾶς τὸ περιγράψω. Εἶνε ἕνα κομψότατο, καλλιτεχνικὸ περιδέραιο, ὁπὸ χρυσάφι καὶ σμάλτο, μετάλλιο δηλαδὴ μὲ ἁλυσίδα. Τὸ μετάλλιο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα στεφανάκι πράσινης ἀγριελιᾶς (κοτίνου) δεμένο κάτω μὲ μιὰ κόκκινη κορδελλίτσα, κατόπιν ἀπὸ ἕνα λεπτότατο μαίανδρο, κοκκινωπό, κι' ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ ἐθνόσημο στὴ μέση. Ἤτοι ἄσπρο σταυρὸ σὲ γαλάζιο βάθος. Ἀπὸ πίσω, τὸ μετάλλιο ἔχει τὸ ἴδιο στεφανάκι, ἀλλὰ τώρα χρυσό, καὶ στὴ μέση, σὲ ἄσπρο φόντο, τὴ χρυσὴ ἐπιγραφὴ «Ἀϊὲν ἀριστεύειν». Ὅσο γιὰ τὴν ἁλυσίδα, αὐτὴ σχηματίζεται ἀπὸ μιὰ ἐναλλαγὴ μικρῶν στρογγυλῶν ἐθνοσήμων καὶ κλαδίσκων κοτίνου· δένεται δὲ ἀπὸ πίσω μὲ μεταξωτὴ κορδέλλα γαλάζια. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ περιδέραιο, ποὺ θὰ φορίεται μόνο μὲ φράκο, στὶς ἐπίσημες περιστάσεις, ὑπάρχει κι' ἕνα διακριτικὸ σῆμα, ἕνα χαριτωμένο κλαδάκι ἀγριελιᾶς, μὲ κορδελλίτσα κι' αὐτό, ποὺ θὰ φορίεται στὴν κομπότρυπα κάθε φορεσιᾶς. Ἔτσι οἱ Ἀριστεῖς τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν θὰ διακρίνουνται ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, κι' ἀπὸ τοὺς παρασημοφορημένους ἀκόμα μὲ τἄλλα παράσημα, τὰ κοινά. Θὰ εἶνε, ὅπως καὶ πρέπει, οἱ πιὸ διακεκριμένοι.

Ὁ Πολέμης εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ ἐπῆρε τὸ Ἀριστεῖο μὲ τόση ἐπισημότητα, γιατὶ ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς, τῆς στέψεως νὰ ποῦμε, στὴν Ἀκαδημία, ἐθεσπίσθη μὲ νόμο ἀπὸ φέτος. Κι' ἡ Διάπλασις χαίρεται ὁλοσδιόλου ξεχωριστά, γιατὶ ὁ ἔνδοξος σήμερα ποιητὴς ἀπ' αὐτὴ βγῆκε. Πραγματικῶς, τοὺς πρώτους-πρώτους στίχους του, ὁ Πολέμης, παιδὶ σχεδὸν τότε ἀκόμη, ἀλλὰ πάντα μὲ φλέβα ποιητικὴ πρωϊμώτατη, στὴ Διάπλασι τοὺς πρωτοδημοσίευσε. Κ' ἐποτε βέβαια ὁ Ἀναγίας, μὲ τὴς «ἀναδιφήσεις» του, θὰ φθάσῃ κι' ὥς τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ θὰ σᾶς τοὺς πῇ. Κι' ἐγὼ τελειώνω τώρα μὲ τὴν εὐχὴ νἀξιωθῇ ἡ Διάπλασις νὰ ἰδῇ μιὰ μέρα στὴν Ἀκαδημία κι' ἄλλους δικούς της, ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιά, ποὺ γράφουν στὴ Σελίδα Συνεργασίας... Γιατὶ ὄχι; Ποιὸς ξέρει!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἀμέσως, ἕνας δυνατώτερος κρότος ἀντήχησε (*), ἕνας πυκνὸς ἄσπρος καπνὸς ἐσκέπασε τὸ πλευρὸ τοῦ «Γοργοῦ» καὶ μιὰ σφαῖρα κτύπησε τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ποὺ ἐπροστάτευε τὸν Ἄϋρτων καὶ τὸν Πέγκροφ. Τὰ συντρίμια πετάχθηκαν ὁλόγυρα ἀλλὰ κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν πληγώθηκε.

Φρικτὲς βλασφημίες ἀκούσθησαν ἀπὸ τὴ βάρκα, ποὺ ξεκίνησε πάλι ἀμέσως. Ὁ τιμονιέρης ἀντικατεστάθη ἀπὸ ἕναν ἄλλο καὶ τὰ κουπιὰ βουτήχθηκαν βιαστικὰ στὸ νερό.

Ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὸ πλοῖο, ὅπως μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ, ἡ βάρκα ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ κοντὰ στὸ νησάκι, μὲ σκοπὸ νὰ φθάσῃ στὴ μεσημβρινή του ἄκρη. Οἱ κωπηλάτες ἔλαμναν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι, γιὰ νἀποφύγουν τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τοὺς κρυμμένους σκοπευτάς. Ἐπροχώρησαν ἔτσι ὥς τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ναυαγίου καὶ ἀφοῦ τὸ ἔκαμψαν ἡμικυκλικῶς, προστατευόμενοι πάντα ἀπὸ τὰ κανόνια τοῦ «Γοργοῦ», ἐτράβηξαν πρὸς τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας.

Ἦταν φανερό, ὅτι ἤθελαν νὰ μποῦν στὸ κανάλι, νὰ πιάσουν ἔτσι τὰ νῶτα τῶν ἀποίκων, ποὺ ἦταν στὸ νησάκι, καὶ νὰ τοὺς θέσουν «*μεταξὺ δύο πυρῶν*»,—τῶν τουφεκιῶν τῆς βάρκας καὶ τῶν κανονιῶν τοῦ βρικιοῦ. Ὅσοι κι' ἂν ἦταν, θὰ τοὺς ἔφεραν ἔτσι σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Πέρασε ὥς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἡ βάρκα προχωροῦσε. Ἄκρα σιωπή, ἡσυχία ἀπόλυτη, καὶ στὸν ἀέρα καὶ στὰ νερά.

Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ἄϋρτων, ἂν καὶ ἐνόησαν ὅτι ἐκινδύνευαν νὰ περικυκλωθοῦν, δὲν εἶχαν ἀφίσῃ καθόλου τὴ θέσι τους, εἴτε γιατὶ δὲν ἤθελαν ἀκόμη νὰ φανοῦν στοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ ἐκτεθοῦν στὰ κανόνια τοῦ «Γοργοῦ», εἴτε γιατὶ ἐβασίζοντο στοὺς συντρόφους, ποὺ παραφύλαγαν στὴν Εὐχαριστία καὶ στὰ Καμίνια.

Καὶ πραγματικῶς καθὼς περνοῦσε ἡ βάρκα τῶν πειρατῶν μπροστὰ ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, σὲ ἀπόστασι τουφεκιᾶς, δυὸ σφαῖρες τὴν ἐχαιρέτισαν στὸ πέρασμα κι' ἄλλοι δυὸ ναῦτες ξαπλώθηκαν μέσα. Ὁ Νάβ κι' ὁ Σπίλετ εἶχαν σημαδέψῃ καλά.

Ἀμέσως τὸ βρικὶ τράβηξε δεύτερη κανονιὰ στὴ θέσι ποὺ εἶχε προδώσῃ ὁ κανονὶς τοῦ τουρεκιοῦ, ἀλλὰ ἡ σφαῖρα δὲν εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρὰ νὰ ξύσῃ τοὺς βράχους.

Ἡ βάρκα τώρα δὲν εἶχε παρὰ τρεῖς ἄνδρες γεροῦς. Οἱ ἄλλοι ἦταν σκοτωμένοι ἢ πληγωμένοι βαρειά. Στὸ κανάλι τὴν πῆρε τὸ ρεῦμα καὶ τὴν ἔκανε νὰ τρέχῃ σὰ σαΐτα. Πέρασε ἔτσι μπροστὰ ἀπὸ τὰ Καμίνια. Ὁ Κύρος Σμὶθ ὅμως κι' ὁ Χάρμπερτ, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μακρυά, δὲν ἐπυροβόλησαν. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ βάρκα ἔστριψε τὴ βορεινὴ ἄκρη τῆς Σωτηρίας καὶ μὲ τὰ κουπιὰ ποὺ τῆς ἔμεναν, τράβηξε νὰ γυρίσῃ στὸ βρίκι.

Ἕως ἐδῶ, οἱ ἄποικοι δὲν μποροῦσαν νὰ εἶνε δυσαρεστημένοι. Ἡ δουλειὰ πήγαινε ἄσχημα γιὰ τοὺς ἐχθρούς. Γιατὶ ἐνῷ αὐτοὶ εἶχαν κηόλα τέσσερες πληγωμένους ἢ καὶ νεκρούς, ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν χάσῃ οὔτε μιὰ σφαῖρα. Ἂν οἱ πειραται ἐξακολουθοῦσαν ἔτσι μὲ ἀπόπειρες ἀποβάσεως, οἱ ἄλλοι μποροῦσαν νὰ τοὺς σκοτώσουν ὅλους ἕνα-ἕνα.

Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται πόσο φρόνιμα εἶχε ὀργανώσῃ τὴν ἄμυνα ὁ μηχανικός. Οἱ πειρατὰι θὰ ἐνόμιζαν βέβαια ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ πολυάριθμους ἐχθρούς, ποὺ δὲν θἄταν τόσο εὔκολο νὰ τοὺς νικήσουν.

Πέρασε μισὴ ὥρα ὡς ποὺ νὰ κατορθώσῃ ἡ βάρκα, ποὺ εἶχε ἀντίθετο καὶ τὸ ρεῦμα, νὰ πλησιάσῃ τὸν «Γοργό». Φωνὲς τρομερὲς ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ πλοῖο, στὴ θέα τῶν πληγωμένων, καὶ ἀμέσως ἔπεσαν τρεῖς-τέσσερες κανονιές κι' αὐτὲς χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ τότε κι' ἄλλοι κατάδικοι, μεθυσμένοι ἀπὸ θυμὸ κι' ἀκόμη ἴσως ἀπὸ τὴς χθεσινὲς σπονδές, κατέβηκαν στὴ βάρκα, καμμιὰ δωδεκαριά. Δεύτερη βάρκα ρίχθηκε συγχρόνως στὴ θάλασσα μὲ ὀκτὼ ἐπιβάτες, κι' ἐνῷ ἡ πρώτη τραβοῦσε ἴσια στὸ νησάκι, νὰ κτυπήσῃ τοὺς ὑπερασπιστάς του, ἡ ἄλλη πήγαινε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν εἴσοδο τῆς Εὐχαριστίας.

Ἡ θέσις τοῦ Ἄϋρτων καὶ τοῦ Πέγκροφ ἐγίνετο ἔτσι πολὺ ἐπικίνδυνη κι' οἱ γενναῖοι αὐτοὶ εἶδαν ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσουν στὸ νησί. Ὡστόσο, περίμεναν ὡς ποὺ νὰ πλησιάσῃ ἀρκετὰ ἡ πρώτη βάρκα καὶ τότε δυὸ σφαῖρες, εὐστοχες σὰν τὴς ἄλλες, ἔφεραν τὴν ἄταξία στο πλήρωμά της.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἰδε εἰκόνα φύλλου 19, σελ. 149.

(*) Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ διηγήματος, ὁ Ἀλφόνσος Δωδέ, ἐμόναζε τότε 'ς ἕναν παλιὸ μθλο, σὲ μιὰ ἐξοχὴ τῆς ἀγαπημένης του Προβηγγίας.—Σ. τ. Μ.

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

[Διήγημα τοῦ Alphonse Daudet]

— Γράμμι, μπάρμπα-Γιάννη;

— Μάλιστα, κύριε... κι' εἶνε ἀπ' τὸ Παρίσι!

Χαρὰ ποὺ τὴν εἶχε, πῶς τὸ γράμμα ἦταν ἀπ' τὸ Παρίσι, ὁ καλὸς αὐτὸς μπάρμπα-Γιάννης! Ἐγὼ ὅμως ὄχι. Κάτι μοῦ ἔλεγε, ὅτι αὐτὸ τὸ παριζιάνικο γράμμα, ποὺ ἔπεφτε ἄξαφνα στὸ τραπέζι μου, πρωΐ-πρωΐ, θὰ μ' ἔκανε νὰ χάσω ὅλη μου τὴν ἡμέρα. Δὲν εἶχ' ἄδικο. Ὁρίστε:

. . . . . .

«Πρέπει, φίλε μου, νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι. Θὰ κλείσῃς σήμερα τὸ μῦλό σου (*) καὶ θὰ πᾷς ἀμέσως στὸ Αἰγκιέρ... Τὸ Αἰγκιὲρ εἶνε ἕνα μεγάλο χωριό, τρεῖς ὥς τέσσερες λεύγες ἀπ' τὸ μέρος σου,—ἕνας περίπατος. Ἅμα φθάσῃς, ζήτησε τὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Τὸ πρῶτο σπίτι ὕστερ' ἀπὸ τὸ Ὀρφανοτροφεῖο, εἶν' ἕνα σπίτι χαμηλό, μὲ στακτιὰ παραθυρόφυλλα καὶ περβολάκι ἀπὸ πίσω. Ἔμπα μέσα χωρὶς νὰ κτυπήσῃς,—ἡ πόρτα εἶνε πάντα ἀνοικτή,—καί, καθὼς θὰ μπαίνῃς, φώναξε δυνατά: «Καλημέρα σας, καλοὶ ἄνθρωποι! Εἶμαι φίλος τοῦ Μωρίς!..» Τότε θὰ ἰδῇς δυὸ γέρους, μὰ πολὺ γέρους, γέρους-κούφταλα, νὰ σοῦ ἀνοίγουν τῆς ἀγκάλες ἀπ' τῆς μεγάλες τους πολυθρόνες. Φίλησέ τους ἐκ μέρους μου, μὰ θερμά, σὰ νἄταν δικοί σου. Ἔπειτα θὰ κουβεντιάσετε. Θὰ σοῦ μιλήσουν γιὰ μένα, ὅλο γιὰ μένα. Θὰ σοῦ ποῦν ἕνα σωρὸ ἀγησίες, ποὺ θὰ τῆς ἀκοῦς χωρὶς νὰ γελᾷς... Δὲν θὰ γελᾷς. Ἔ;... Εἶνε οἱ γέροι μου, ὁ παππούς μου κι' ἡ γιαγιά μου, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ μένα καὶ ποὺ ἔχουν νὰ μὲ ἰδοῦν δέκα χρόνια... Δέκα χρόνια, εἶνε πάρα πολλά!.. Μὰ τί τὰ θέλεις! ἐμένα μὲ κρατεῖ ἐδῶ τὸ Παρίσι, ἐκεῖνους ἐκεῖ ἡ ἡλικία... Εἶνε τόσο γέροι, ποὺ ἂν ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ μὲ ἰδοῦν, θἄμεναν στὸ δρόμο. Εὐτυχῶς, εἶσαι σὺ ἐκεῖ, ἀγαπητέ μου μυλωνᾶ, κι' ὅταν οἱ κακόμοιροι θὰ σὲ φιλήσουν, θὰ τοὺς φανῇ πῶς φιλοῦν ἐμένα τὸν ἴδιο . . . Τοὺς μίλησα πολλὲς φορὲς γιὰ τὴ φιλία μας...»

Νὰ πάρ' ἡ ὀργὴ καὶ τὴ φιλία καὶ τὸ καλό της! Καὶ ἴσα-ἴσα ποὺ ὁ καιρὸς σήμερα δὲν εἶνε καθόλου γιὰ περίπατο. Πολὺ μαύρισε καὶ πολὺς ἥλιος,—σωστὴ ἡμέρα προβηγγιανή. Ὅταν ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶχα διαλέξῃ κηόλα τὸ *λημέρι* μου, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βράχους, ὅπου λογάριαζα νὰ μείνω ὅλη τὴν ἡμέρα σὰν τὴ σαύρα, νὰ ροφῶ τὸ φῶς καὶ νἀκούγω τὰ τραγούδια τῶν πεύκων... Ἀλλὰ τί εἶχα νὰ κάμω; Ἔκλεισα τὸ μῦλό μου, πῆρα τὸ μπαστουνί μου, τὴν πίπα μου,—καὶ δρόμο!

Κατὰ τὴς δυὸ ἔφθασα στὸ Αἰγκιέρ. Τὸ χωριὸ ἦταν ἔρημο, οἱ ἄνθρωποι ὅλοι ἔλειπαν σὰ χωράφια. Τζιτζίκια μόνο τραγουδοῦσαν στὶς σκονισμένες φτελιές. Εἶδα ἕνα γάϊδαρο νὰ ἡλιάζεται στὴν πλατεῖα τοῦ Δημαρχείου, εἶδα καὶ περιστέρια νὰ πετοῦν στὴ βρύση τῆς Ἐκκλησιᾶς· ἀλλὰ κανένα γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Εὐτυχῶς μιὰ γρηᾶ μοῦ παρουσιάστηκε ἄξαφνα, καθισμένη καὶ γνέθουσα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας της. Τῆς εἶπα τί ζητοῦσα καὶ σὰν παντοδύναμη Ξωθιά, ἔφθασε μόνο νὰ σηκώσῃ τὴν ρόκα της. Ἀμέσως, σὰν ἀπὸ μάγισσας ραβδί, τὸ Ὀρφανοτροφεῖο σηκώθηκε μπροστά μου θεόρατο. Ἦτσν ἕνα κτίριο μαῦρο καὶ μελαγχολικό, ποὺ κοιμόνε γιὰ τὸν κατακόκκινο σταυρὸ ποὺ εἶχε ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἀψιδωτή του πόλη, μὲ λίγα λατινικὰ τριγύρω.. Δίπλα στὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι, εἶδα ἐν' ἄλλο μικρότερο. Στακτιὰ παραθυρόφυλλα, περβολάκι ἀπὸ πίσω. Τὸ γνώρισα εὐθὺς καὶ μπῆκα χωρὶς νὰ κτυπήσω.

Θὰ ξαναβλέπω 's δλη μου τὴ ζωὴ τὸ δροσερό κι' ἥσυχο ἐκεῖνο μακρυνάρι, μὲ τὸν ροδοβαμμένο του τοῖχο καὶ τὸ περβολάκι ποὺ ἔτρεμε στὸ βάθος ἀτάμεσ' ἀπὸ ἕνα ἀνοικτόχρωμο στόρ. Στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου, ἀριστερά, ἀπὸ μιὰ μισανοικτὴ ἀπόρτα, κούγουνταν τὸ τὶκ-τάκ ἑνὸς μεγάλου ρολογιοῦ καὶ μιὰ παιδιστικὴ φωνή, ποὺ διάβαζε, ὅπως στὸ σχολεῖο, σταματῶντας σὲ κάθε συλλαβή:

«Τό . . τε . . . ὁ . . . Ἄ . . . γι- . . . ος . . . Εἰ . . . ρη . . . ναί . . . ος . . . ἀ . . . νέ . . . κρα . . . ξεν . . . Εἶμαι . . . ὁ . . . σῖτος τοῦ ... Κυρίου . . . Πρέπει . . . νὰ . . . μὲ . . . ἀ . . . λέ . . . σουν . . . τὰ . . . δόν . . . τια . . . αὐ . . . τῶν . . . τῶν . . . θη . . . ρί . . . ων».

Ἐπλησίασα σιγὰ-σιγὰ στὴν πόρτα κ' ἐκύτταξα μέσα.

Στὴ γαλήνη καὶ στὸ μισόφωτο μιᾶς μικρῆς κάμαρας, ἕνας γέρος μὲ κόκκινα μάγουλα, ζαρωμένος ὅμως ὡς τὰ γύχια, κοιμοῦνταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτὸ καὶ μὲ τὰ χέρια στὰ γόνατα. Δίπλα του, ἕνα κοριτσάκι μὲ γαλάζια ποδιά, — ἡ στολὴ τῶν κοριτσιῶν τοῦ Ὀρφανοτροφείου,—διάβαζε τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου 's ἕνα βιβλίο μεγαλύτερο ἀπ' αὐτή.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιὰ χειμωνιάτικη μέρα, ποὺ ἔκαμνε πολὺ κρύο, ὁ πτωχὸς Μανωλάκης ἐθεάθη στοὺς δρόμους μὲ τὸ πουκάμισο, ποὺ εἶχε μάλισα καὶ δυὸ τρύπες, μιὰ δεξιὰ καὶ μιὰ ἀριστερά.

— Δὲν κρυώνεις; τὸν ρωτᾷ κάποιος.

— Ἄ μπά! ἀποκρίνεται ὁ Μανωλάκης. Βλέπεις αὐτὲς τὶς δυὸ τρύπες; Ἀπὸ τὴ μιὰ μπαίνει τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη βγαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνοπούλας

Στὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν, ὁ *Ναυαγὸς* τοῦ *Ἀέρος* κρυφὰ στὸν *Χαλασμὸ Κόσμου*:

— Βάλε τὸ ρολόϊ σου μπροστά, νὰ χτυπήσῃ πιὸ γρήγορα τὸ κουδούνι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαρισσαϊκὸ Διαβολάκι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιεύθῇ καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Ι. Βλάχου

	ΤΗ	ΦΤΩ	ΠΗ	
Α	ΚΟ	ΠΡΟ	ΚΑ	Η
	ΝΙ	ΧΕΙ	ΕΙ	

Νὰ σχηματισθῇ μία παροιμία ἐκ πέντε λέξεων.

β'.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχρ. Κρητικοπούλας

— Νίκο, καλό μου παιδί, ἔφερες ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα γιὰ τὸν σκύλο;

— Τί, μαμμά;

— Μὲ σοῦ τὸ εἶπα!

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α.) Εἰ; τὸ Πολύγωνον (πεδίον τοῦ Ἄρεως).—L' union fait la force.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Συνέχ. Εἰσφορῶν ('Αρ. 449-458)

Ἄν. Γ. Ἀναγνωστάρη, Ἀθῆναι	δρ. 2.—
Ναυσικᾶ Πουλιέζου, Κέρκυρα	» 1.50
Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου,	» 2.—
Νέος Ἕλλην, Μεσολόγγιον	» 1.05
Καλαμπούρακι, Ἀθῆναι	» 3.—
Οὐρανία Σ. Βικράτσα, Σκόπελος	» 2.—
Πάρις Γ. Βατσέλας, Βόλος	» 5.—
Κυριακούλα Α. Μαρκεζίνη, Θήρα	» 3.—
Ἀθ. Α. Σακελλαριάδης, Τρίπολις	» 1,40
Πλοίαρχος Νέμος, Σύρος	» 1,—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμότατας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὃς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις». Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ''ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ''

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 1ην Μαΐου 1918

ΚΑΛΟΣ σας Μάης, παιδιά, καὶ τοῦ χρόνου!

Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ εἶδος ὅλων τῶν ἐπιστολῶν αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, συνοψίζει αὐτὴ ἡ ἀφελὴς καὶ σύντομη, ποὺ μοῦ στέλλει ὁ συνδρομητής μου *Γεώργιος Γιανακούλας*: «Λυποῦμαι πολὺ ποὺ διαβάζω ὅτι στενοχωρεῖστε. Μὴ στενοχωρῆσαι, ἀγαπητέ μου, τόσο πολύ, διότι μᾶς δυσαρεστεῖς. Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ θὰ δώσῃ πάλι τὴν εὐτυχία 'στὴ «Διάπλασι» καὶ 'ὅλον τὸν κόσμο.»—Καὶ τὸ *Ἐλενάκι*, ποὺ μοῦ εὐχεται νὰ κάμω Πάσχα τοῦ χρόνου «μὲ 8 φύλλα καὶ μὲ ἄσπρο χαρτί», προσθέτει: «Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι σἀγαπῶ λιγώτερο ἐπειδὴ ἐκδίδεσαι τώρα μὲ 2 μόνο φύλλα. Ἀπεναντίας;! Ὅπως τὸ εἶπε κι' ὁ κ. Φαίδων, ἐγὼ θὰ σ' ἀγαποῦσα ἂν ἐκδίδεσο καὶ μὲ μισὴ μόνο σελίδα.»—Ἀλλὰ καὶ τὸ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς* μοῦ γράφει, ὅτι πολλοὺς ἄκουσε ὡς τώρα νὰ λέγουν, ὅτι «καὶ μόνον ὁ τίτλος νὰ μείνῃ, τὴ «Διάπλασι» θὰ τὴν ἀγαποῦν»...

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα καὶ πολλὲς κάρτες ποὺ μοῦ εὔχονται τὸ καλὸ Πάσχα.

Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ποὺ μὲ θυμήθηκαν. Καὶ τὸ *Πειρακτήριον* ἰδιαιτέρως, ποὺ συνιόδευσε τὰς εὐχάς του καὶ μὲ μερικὰ χρησιμώτατα καὶ πολύτιμα δῶρα.

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον, *Γέρω-Δῆμο* καὶ ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε, θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας. Καὶ εἰς τὸ μεθεπόμενον, τὸ νέον Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1918. Οἱ ὅροι καὶ τῶν δύο θὰ εἶνε οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς περυσινούς.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα, Ἰωάννης Καλοειδής, Κ. Γεωργιάδης, Μακεδὼν Πρόσκοπος, Νέος Ἕλλην, Κυανόλευκο Λάβαρο, Μανόν, Φτωχὸ Χαμομηλάκι, Νικηφόρον Σίφος κτλ.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου*, η, (Μ Π). *Δάκρυ Χαρᾶς*, κ. (Μ Ρ). *Κῦμα τοῦ Δικυρείου*, ἀ. (ΠΝ). *Ἄπτερος Ἄγγελος*, ἀ. (ἐγώ). *Νικητήριον Σάλπισμα*, ἀ. (ΚΧ). *Μικρὸ Ἀηδονάκι*, ἀ. (ΓΓ). *Ὡραῖο Θαλασσοπουλι*, ἀ. (ΝΒ) *Φραντζόλα τῆς Μπύρας*, κ. (ΠΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50. Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν τἀνταλλάξουν: —*τὸ Δουδοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ *Ναυτόπουλο, Τραγ. τ. Δευτ., Πειρακτήρ.*—*ὁ Υἱὸς τῶν Ἀγράφων* μὲ *Δεαβ. τ. Γειτ., Ἔπεσρ. Λόρδ., Παμπόν. Γατάκι.*—*τὸ Προσκοπάκι τοῦ Εὐξείνου* μὲ *Καπ. Δαπάνταν, Ἀδραμυττινούλαν, Ζανθ. Ἱππότ.*—*ὁ Υἱὸς τῆς Διαπλάσεως* μὲ *Ψωφιδέα, Ἑλλ. Ἀκμήν, Ναυτόπαιδα.*

Ἡ «Διάπλασις» ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀφελῆ Χιωτοπούλαν* (βεβαίως, δὲν εἶνε σωστὸ ὁ ἕνας νὰ παίρνῃ τοὺς ἀγορασταὶ τοῦ ἄλλου καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνεται· ἀλλὰ καὶ ὅταν γίνεται, ὁ πράκτωρ ποὺ μὲ ἀγαπᾷ δὲν πρέπει νὰ θυμώνῃ, ὅπως δὲν θυμώνεις καὶ σύ, ἀγαπητή μου, συλλογιζομένη ὅτι «γιὰ μένα εἶνε τὸ ἴδιο») *Κ.Π. Θεοχ.* (θὰ ἤθελα κ' ἐγώ, ἀλλὰ ποῦ τόπος!) *Βοσκόπουλο τῆς Ζήρας* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια) *Μέλλοντα Νικητὴν* (ἡ «Μιὰ κουδένα» ἐστάλη ὑπὸ ἄλλου· ἡ «Ἐκδρομὴ» πολὺ καλὴ ὡς πρώτη προσπάθεια) *Καριοφύλλι τοῦ 21* (ἔλαβα τὸ καταστατικὸν τοῦ «Κερκυνοῦ» πολὺ ὡραῖον! τὰ παράσημα μόνον περιττά) *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου* (ἔστειλα· ἡ ἀγγελία αὐτὴ θὰ στοιχίσῃ δρ. 14,30· καὶ, κατὰ τὰ νέα μου παιδιὰ τἀγαπῶ ὅσον τὰ παλαιά) *Ψωφιδέα* (νὰ στέλνετε καὶ τώρα· ἀλλὰ λίγα καὶ καλά) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (τὰ ἔλαβα) *Διαπλασιακὴν Τέρψιν* (χαίρω πολὺ· γράφε μου) *Β. Ι. Σ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Κόρην τοῦ Ταϋγέτου, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Μικρὰν Πηγὴν κτλ. κτλ.*

Ἀσπρολούλουδα, Υἱὸν τῶν Ἀγράφων (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 137ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Μαρτίου-Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.]

202. Στοιχειόγριφος

Τὸ χρυσάφι θὰ χαθῇ
Καὶ τὸν δρόμο θὰ φωτίσῃ,
Ἂν τὸ Σίγμα γίνῃ Φί
Καὶ κανεὶς μὴν ἀπορήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουσιώας Α. Κοτζιᾶ

203. Τονόγριφος

Κάποιου τῶν Ἀργοναυτῶν
Τὴν ὀξεῖαν ἂν κινήσῃς,
Τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ
Παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντος τῆς Χαιρωνείας

204. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

* — * — *
* — * — *
* — * — *

Τὸ πρῶτον ὅλη γραφική,
Τὸ ἄλλο πόλις Ἰνδική,
Τὸ τρίτον κόρη μυθική.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλεφτικὸ Βόλι.

205. Ἑλλιποσύμφωνον

ουε - εευεο - εαυου - κ - ἀω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχ. Ἑλλάδος

206. Γρῖφος

		Α	νε νε νε	νε
Α	ΡΕ	Α	νε	νε
Α		Α	νε	νε
	Α		νε	νε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιννέτας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 41

523. Ἀμένοφις (α, μέν, ὄφις).—524. Χαλκὶς-χαλκός.—525. Μυτιλήνη-μύτη.—526. Ἄρτος.

527.

Π	Ο		Α
Υ	Υ		Ι
	Α	Ρ	Ν
Ν	Α	Ζ	Α	Ρ	Ε	Τ
	Ο	Ν	Α			
Ρ		Ι		Η		
Α		Α			Σ	

528. Νόμοις πείθου.—529. ΤΡΑΠΕΖΑ (Τέλος, Ῥάδιον, Ἄνω, Παχύς, Ἔριε, Ζῶ, Ἀνοίγω.)—530. Νᾶφε καὶ μένεις ἀπιστεῖν.—531. Ὁ ἀνυπόμονος εἶνε ἀνυπόφορος. (Ὦ - ἂν ὑπὸ μόνος - εἶναν ὑπὸ φόρος.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου—1 Μαΐου

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ

ΑΘΗΝΩΝ: Μιχ. Σ. Καμπάνης, Κ. Α. Χριστοδούλου, Γ. Π. Ἀναγνωστόπουλος, Τ. Γ. Γρηγοράκης, Ἥρως τοῦ Κιλκίς, Α. Γ. Φουρκιώτης, Γ. Χ. Ζωγράφος, Β. Π. Κανελλόπουλος.
ΑΜΦΙΣΣΑΣ: Σ. Σ. Μαργέλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Δημ. Β. Μαρίνος.
ΒΟΛΟΥ: Σπ. Α. Σκοτεινιώτης, Β. Α. Σκοτεινιώτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Π. Βουγιούκας, Μαργαρίτα Βουγιούκα.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Υἱὸς τῶν Ἀγράφων, Κάκια Νακοπούλου, Βασιλικὴ Νακοπούλου, Φανούλα Κατσιᾶ.
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ: Π. Χ. Παπαλουκᾶς.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Α. Κολλιόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Δ. Βαρούχας, Χρ. Κ. Γαλανόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μίνα Κουτσαγγέλη, Π. Δ. Λοράνδος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Στ. Αρ. Γιαννάγνος, Ε. Μ. Μιχαλοπούλου, Χρ. Νικολοπούλου.
ΧΙΟΥ: Νέλλη Σμίθιον.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: Φανούλα Κατσιᾶ ἐν Καρδίτσῃ καὶ Ἀθανάσιος Δημητρίου ἐν Πάτραις οἱ ὁποῖοι ἐγγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μέχρι 10 τὸ πολὺ λέξεων μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

—[ΙΗ'—165]—

Μπουμπουλίνα, δέχομαι καὶ περιμένω.—*Σκανδαλάκι*, συγχαρητήρια! (συνεννοούμεθα;)

Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς

—[ΙΗ'—166]—

Εὐχαριστῶ ὀλόθερμα τοὺς πολυπληθεῖς μου ὑποστηρικτάς, διὰ τὴν πρὸς τὸ ψευδώνυμόν μου ἐκδηλωθεῖσαν θερμὴν ἀγάπην, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν «*Ἑλληνικὸν Δευμὸν*» καὶ τὴν *Δόλαν Μουσουράκου*.—Συγχαρητήρια στοὺς διακριθέντας *Ἰδεώδη Ἑλλάδα, Μαρμαρωμένον Βασιλῆ.*

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

—[ΙΗ'—167]—

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΝΕΑΣ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΣ

Πρόεδρος: ***Καρυοφύλλι τοῦ 21***, Ἀντιπρόεδρ: *Δοκιδῶν*, Γενικὸς Γραμμ: *Δέων τῆς Νεμέας*, Εἰδ. Γραμμ.: *Γ. Ἐμπειρίκος*, Ταμίας: *Γ. Σάββας*, Σύμβουλοι: Α. Στράτος, *Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου*, Θ. Γρίβας, Π. Ζωρίνης. Μέλη 40.—Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: ***Σύρου***: *Πλοίαρχος Νέμος*.—Ἐξεδόθη τὸ α' φυλλάδιον τοῦ Συλλόγου· τιμὴ λεπ. 30. Προσεχῶς ἀναμείνατε ἐκπλήξεις.—Καταστατικὸν ἐκδοθὲν ἀποστέλλεται δωρεάν.—Συνδρομαί: Μην. 0,40· Τρίμ. 1,25· Ἑξάμ. 2,50· Ἔτησ. 5.—Διεύθυνσις: κ. Μιλ. Κανάρη, ὁδὸς Χ. Τρικούπη 14, Ἀθῆναι.

Α' Διαγωνισμός. — Μεταγραμματισμός: Μὲ Ι κάτοικος μιᾶς χώρας. Μὲ Σ πλένισαι καὶ γίνεσαι τῆς ὥρας.—Τὸ βραβεῖον, ὅπερ θὰ δοθῇ διὰ κλήρου, εἶνε ὁ «Καποδίστριας» τοῦ Συλλ. πρὸς διάδ. ὠφελ. βιβλίων.—Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι ἐξωτερικοῦ.

—[ΙΗ'—168]—

Τὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα, νομίζω, ἐξεπλήρωσε ἀληθινὰ τὸ σκοπό του, ἀναδείξαν τὰ ἀσύγκριτα ψευδώνυμα: *Ἰδεώδης Ἑλλάς, Μαρμαρωμένος Βασιλῆς, Κυανόλευκο Λάβαρο.*

Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς

—[ΙΗ'—169]—

Δέχομαι Μ. Μυστ. ἄνευ ἀναποδόσεως μέχρι τέλους Ἰουνίου. Βραβεῖον: τόμος «Διαπλάσεως».

Λαρισσαῖκον Διαβολάκι

—[ΙΗ'—170]—

Εν***δοξε Σημαιοφόρε***, εἰς τὸ ποδήλατον εἶσαι τέλειος, ἀλλὰ χρειάζεται ὀλίγη προσοχὴ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κουδουνιοῦ.—*Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα* καὶ *Τρελλὴ Νεότης.*

—[ΙΗ'—171]—

Δὲν ἤρθαμε οὔτε πρῶτοι οὔτε δεύτεροι, ὅπως περίμενα. Δὲν πειράζει ἄμως· καὶ ἡ τέταρτη θέση δὲν εἶνε προσβλητική, ὅταν μάλιστα σκεφθοῦμε ὅτι φέτος εἶνε πρώτη φορὰ ποὺ παίρνουμε μέρος στὸ Δημοψήφισμα.

Ἐγὼ εὐχαριστῶ πάρα πολὺ ὅλους ποὺ μὲ βοήθησαν νὰ πάρω αὐτὴ τὴ θέση καὶ ἐλπίζω τοῦ χρόνου νἄχω καλύτερη.

ΕΛΗΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΙΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.. Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99